

Arrest

nr. 160 002 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
Handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind HAMYANE X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter X, op 18 september 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De dochter van eerste verzoeker diende op 23 oktober 2014 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in haar hoedanigheid van afstammeling van een EU-werknemer.

1.2. De dochter van eerste verzoeker werd op 29 oktober 2014 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nodigde eerste verzoeker op 5 november 2014 uit om zijn situatie toe te lichten met het oog op de controle of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van zijn verblijfsrecht is voldaan.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 april 2015 een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van eerste verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 juli 2015 ten aanzien van de dochter van eerste verzoeker een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 21). Verzoekers werden hiervan op 20 augustus 2015 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: H.(...) D.(...), M.(...), Nationaliteit :Spanje, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

De betrokkene verkreeg het recht op verblijf in functie van de vader, H.(...) S.(...), E.(...) H.(...). De vader van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 § 4 van de wet van 15.12.1980 Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf.

Het minderjarige kind verkreeg het verblijfsrecht als bloedverwant in neerdalende lijn. Gelet op de beëindiging van het verblijfsrecht van de vader, dient ook het verblijf van de kinderen te worden beëindigd overeenkomstig art.42ter, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art.42ter, § 1, 3de lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Spaanse nationaliteit hebben en als EU-burger in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 42ter, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekers stellen in hun eerste middel het volgende:

“1.

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42ter, § 1, 1° vreemdelingenwet.

Deze bepaling stelt als volgt:

Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

Een absolute grondvoorwaarde tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekers is de noodzaak dat er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegd hebben. In casu is dit het verblijf van de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...).

Tegen de beëindiging van het verblijf van de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...) werd een verzoek tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien de beëindiging van het verblijfsrecht van de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...) zou worden vernietigd, volgt hieruit dat ook de thans bestreden beslissing moet worden vernietigd.”

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 42ter, § 1, 1° en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen in hun tweede middel het volgende:

“1.

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42ter, § 1, 1° vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt als volgt (eigen accentuering):

Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

De verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid bij toepassing van dit wetsartikel.

De verzoekende partij wijst daarom op artikel 62 vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

2.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering moet worden kenbaar gemaakt in de bestreden beslissing, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen. Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of het verblijf van de betrokkenen moet worden beëindigd;

- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het beëindigen van het verblijf.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

Door deze motiveringsverplichting kan de verzoekende partij nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

3.

De beëindiging van het verblijfsrecht werd opgelegd aan twee minderjarige kinderen, met name A.(...) en Fatima op 24.04.2015 (bijlage 21).

Het verblijfsrecht van de jongste dochter M.(...) werd toen niet beëindigd. Haar situatie is nochtans niet verschillend van A.(...) en Fatima.

De verwerende partij heeft nu op 03.07.2015 ook een einde gemaakt aan het verblijfsrecht van M.(...), door middel van de bestreden beslissing.

Het is volkomen onduidelijk waarom aan A.(...) en Fatima de beslissing wordt opgelegd tot beëindiging van het verblijfsrecht op 24.04.2015, terwijl dit voor M.(...) pas het geval was op 03.07.2015.

Hieruit mag worden vastgesteld dat de situatie van M.(...) door de verwerende partij verschillend wordt beoordeeld dan de situatie van A.(...) en Fatima. Hun verblijfsrecht werd immers eerder al beëindigd. Dit zou mogelijk kunnen zijn, gelet op de humanitaire bezwaren van artikel 42ter, § 1, derde lid vreemdelingenwet. Zo is M.(...) de jongste van de drie kinderen.

Het is voor de verzoekende partij echter onduidelijk omwille van welke redenen pas 2,5 maand na beëindiging van het verblijfsrecht van A.(...) en Fatima, het verblijfsrecht van M.(...) wordt beëindigd.

De loutere verwijzing naar het gegeven dat het verblijfsrecht van de vader (H.(...) S.(...) E.(...) H.(...)) werd beëindigd vormt hiervoor geen verklaring. Dit was ook reeds het geval op 24.04.2015, wanneer het verblijfsrecht werd beëindigd voor de overige twee kinderen. Het verblijfsrecht van M.(...) wordt toen niet beëindigd.

De motivering van de bestreden beslissing spreekt bovendien over de beëindiging van het verblijfsrecht van “de minderjarige kinderen”, zonder dat een onderscheid wordt gemaakt.

4.

Essentiële motieven ontbreken ter onderbouwing van de bestreden beslissing. De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd derhalve niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 41, 47, 48 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7,8 en 14 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van artikel 42bis, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, de rechten van verdediging en tenslotte van het algemeen rechtsbeginsel ‘*audi et alteram parti*’. Verzoekers stellen in hun derde middel het volgende:

“1.

Artikel 42ter, § 1, derde lid vreemdelingenwet stelt als volgt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig artikel 42ter, § 1, 3de lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Spaanse nationaliteit hebben en als EU-burger in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.

(stuk 1: bestreden beslissing)

De verzoekende partij werd voorafgaandelijk niet gehoord.

Nochtans werd het verblijfsrecht van de verzoekende partij als gezinslid van een Unieburger ingetrokken door de verwerende partij.

2.

De plicht om de rechtszoekende te horen is een onderdeel van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie (HvJ 11 december 2014, C-249/13). Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is, onder meer met verwijzing naar artikel 41 van het Handvest, de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (arresten Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 42).

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt bovendien dat het recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 43).

Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45).

Verzoeker wijst bovendien op de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en het algemeen rechtsbeginsel audi et alteram partem, waaruit de verplichting tot het nuttig horen van verzoeker eveneens voortvloeit.

3.

Het recht op verdediging en tot horen omvat een garantie voor elkeen om zijn standpunt op een nuttige wijze kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, en alvorens een beslissing ten aanzien van hen wordt genomen die hun belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partij moet de gelegenheid worden geboden om op nuttige wijze te worden gehoord en hiertoe te worden uitgenodigd.

Door de verwerende partij werd dit nagelaten, waardoor zij bovenvermelde bepaling schendt.

De verzoekende partij merkt nog op dat de uitnodigingsbrief van de verwerende partij die werd betekend aan de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...) onmogelijk kan voldoen aan deze voorwaarden.

Deze brief bevat slechts een kleine passage onderaan op pagina één waarin men melding maakt van de desbetreffende wetsartikelen in zeer omslachtige juridische termen:

“In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42bis, § 1, 2° en/of 3e lid of artikel 42 ter § 1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”

De omschrijving “humanitaire elementen” wordt evenmin op enigerlei manier geduid.

Er werd voorts op geen enkele wijze kenbaar gemaakt door de verwerende partij dat men effectief van plan is het verblijfsrecht in te trekken. Het voornemen tot intrekking wordt niet kenbaar gemaakt.

Men stelt kennelijk dat, indien er humanitaire elementen zijn, men dit kan (maar niet moet) voorleggen.

Dergelijke uitnodiging voldoet niet aan bovenvermelde normen.

4.

De verzoekende partij merkt op dat hij informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen.

Verzoeker verwijst hiervoor naar het feitenrelaas.

Voor eensluidend verklaard afschrift

Pagina 12 van 22

De vader van de kinderen, de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...), verblijft in België met zijn vrouw en drie kinderen (gezinssituatie). Deze lopen allen school in het Nederlandstalig onderwijs. Zijn echtgenote is tevens aanwezig in België en diende een verblijfsaanvraag in.

Daarnaast schreef de vader van de kinderen, de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...), zich in bij de RVA en werd hij erkend als volledig werkloze (economische situatie). De vader van de kinderen, de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...), volgde een opleiding Nederlands voor anderstaligen (culturele en sociale integratie in het Rijk). Hij verkrijgt een tegemoetkoming vanuit Spanje (economische situatie).

Dit zijn duidelijke elementen dewelke de bevoegde overheid in overweging diende te nemen, op grond waarvan de bevoegde overheid zou kunnen overwegen om de bestreden beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

5.

De bestreden beslissing is omwille van bovenstaande redenen onwettig, aangezien zij de vermelde wetsbepalingen in de hoofding van dit middel schendt.”

In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 42ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers stellen in hun vierde middel het volgende:

“1.

Artikel 42ter, § 1, derde lid vreemdelingenwet stelt als volgt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig artikel 42ter, § 1, 3de lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Spaanse nationaliteit hebben en als EU-burger in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.

(stuk 1: bestreden beslissing)

De redenering van de verwerende partij, zoals veruitwendigd in de bestreden beslissing, is niet in overeenstemming met artikel 42ter, § 1, derde lid vreemdelingenwet noch met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Volgens de verwerende partij volstaat immers de loutere vaststelling dat men Unieburger is ("dat de kinderen de Spaanse nationaliteit hebben") om te oordelen dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf rekening hield met "de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Dergelijke vaststelling is kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en in strijd met artikel 42ter, § 1, derde lid vreemdelingenwet.

De verwerende partij moest daarentegen rekening houden met alle elementen zoals opgesomd in artikel 42ter, § 1, derde lid vreemdelingenwet, hetgeen zij nalaat.

Zo moest de verwerende partij rekening houden met onder meer:

- ☐ *de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België*
- ☐ *het gezin van de verzoekende partij (vrouw en drie kinderen) dewelke tevens woonachtig zijn in België*
- ☐ *de arbeidsparticipatie van de vader*
- ☐ *de sociale en culturele integratie van de kinderen aangezien zij school lopen in het Nederlandstalig onderwijs*
- ☐ *er geen enkele schending dreigt van de openbare orde*

Deze vaststellingen kon en moest de verwerende partij eigenhandig maken, onder meer op basis van het administratief dossier, minstens diende zij de verzoekende partij te horen (supra: derde middel).

Dergelijk onderzoek werd kennelijk niet verricht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 42ter, § 1, derde lid vreemdelingenwet zowel als het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht."

In een vijfde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 42ter, § 1 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"1.

Door de verwerende partij werd een einde gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij van meer dan drie maanden. Indien een dergelijke beslissing wordt genomen, voorziet artikel 42bis, § 1, derde lid vreemdelingenwet expliciet dat:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Daarnaast is artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § § 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

2.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3.

De verzoekende partij benadrukt dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM en hetgeen staat gestipuleerd onder artikel 42ter, § 1, derde lid vreemdelingenwet.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

De verzoekende partij vestigt daarom de aandacht op volgende feiten (zie feitenrelaas):

- Het gezin is sinds 2013 woonachtig in België;
 - Het gezin verblijft samen op hetzelfde adres;
 - De kinderen naar het Nederlandstalig onderwijs gaan;
 - De vader van de kinderen, de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...), in België effectief werk zoekt en hiertoe een reële kans bestaat (inschrijving VDAB, RVA en interimkantoren);
 - De vader van de kinderen, de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...), een cursus Nederlands voor anderstaligen volgde;
 - De vader van de kinderen, de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...), eerder al effectief was tewerkgesteld in België;
 - Er in geen enkel opzicht sprake is van een (potentiële) schending van de openbare orde;
- Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven wordt in casu zodoende worden aangenomen.

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt.

4.

De noodzakelijke belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of het verblijf van betrokkene moet worden beëindigd;
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het beëindigen van het verblijf.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

Door deze motiveringsverplichting kan de verzoekende partij nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

5.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan geen concrete belangenafweging worden opgemaakt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan derhalve niet worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van de individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden.

De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel concreet motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

Enkel ten aanzien van artikel 42ter, § 1, derde lid vreemdelingenwet is kennelijk een motivering opgenomen in de bestreden beslissing. Deze motivering voldoet echter niet (supra, vierde middel). Bovendien is deze motivering geenszins afdoende in het licht van artikel 8 EVRM aangezien de concrete elementen niet werd afgewogen en bijgevolg de motivering hiertoe ontbreekt.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

In een zesde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 42ter, § 1 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers stellen in hun zesde middel het volgende:

"1.

De verzoekende partij brengt een zesde middel voor indien zou worden geoordeeld dat de bestreden beslissing geen schending zou inhouden van artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen en verzoeker moet worden geacht alle bepalende motieven van de belangenafweging te kennen op basis van de bestreden beslissing.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de

bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Deze bepalingen, zoals artikel 8 van het EVRM, zijn er namelijk op gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven.

2.

De verzoekende partij benadrukt dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM en hetgeen staat gestipuleerd onder artikel 42ter, § 1, derde lid vreemdelingenwet.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

De verzoekende partij vestigt daarom de aandacht op volgende feiten (zie feitenrelaas):

- Het gezin is sinds 2013 woonachtig in België;

- Het gezin verblijft samen op hetzelfde adres;
- De kinderen naar het Nederlandstalig onderwijs gaan;
- De vader van de kinderen, de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...), in België effectief werk zoekt en hiertoe een reële kans bestaat (inschrijving VDAB, RVA en interimkantoren);
- De vader van de kinderen, de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...), een cursus Nederlands voor anderstaligen volgde;
- De vader van de kinderen, de heer E.(...) H.(...) H.(...) S.(...), eerder al effectief was tewerkgesteld in België;
- Er in geen enkel opzicht sprake is van een (potentiële) schending van de openbare orde;

Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven wordt in casu zodoende worden aangenomen.

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt.

3.

Er dient sprake te zijn van een rechtvaardig evenwicht tussen de openbare orde en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familieleden anderzijds, en van een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang.

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets).

Aan deze voorwaarde is kennelijk niet voldoen. Er werd geen afweging gemaakt op grond van artikel 8 EVRM.

Enkel ten aanzien van artikel 42bis, § 1, derde lid vreemdelingenwet is kennelijk een motivering opgenomen in de bestreden beslissing. Deze motivering is geenszins afdoende in het licht van artikel 8 EVRM aangezien de concrete elementen niet werd afgewogen en bijgevolg de motivering hiertoe ontbreekt.

4.

De bestreden beslissing maakt bovendien geen gerechtvaardigde inmenging uit op het gezins-, privé- en familieleden van verzoeker.

Aan de privébelangen dient een doorslaggevend gewicht te worden toegekend.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar haar gezins- en privéleven, zoals hierboven uiteengezet. Het gezin is reeds gedurende 2013 in België. Zij waren in het bezit van een geldig verblijfsrecht. De vader van de kinderen heeft een duurzame relatie met zijn echtgenote dewelke ook in België verbleef samen met zijn drie kinderen. De kinderen lopen school in het Nederlandstalig onderwijs. Het volledige gezin is woonachtig te Antwerpen en effectief samenwonend. De vader van de kinderen werkte reeds eerder in België, schreef zich in bij de VDAB, de RVA en de verschillende interimkantoren. Een potentiële schending van de openbare orde is niet aan de orde.

De moeder van M.(...) heeft bovendien geen Spaanse nationaliteit noch een Spaans verblijfsrecht, waardoor zij onmogelijk het gezin kan volgen naar Spanje, zoals de bestreden beslissing suggereert.

De inmenging in het privé-, gezins- en familieleden van de verzoekende partij door het intrekken van haar verblijfsrecht is hierom niet gerechtvaardigd.

De bestreden beslissing is hierom onwettig."

2.2. De zes door verzoekers aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de

formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)”

2.8. Verzoekers stellen in hun eerste middel dat de bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd indien de beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van eerste verzoeker zou worden vernietigd. De Raad stipt echter aan dat dit beroep werd verworpen (RvV 14 januari 2016, nr. 159 997 (rolnr. Rvv 174 101 en RvV 174 125)). Verzoekers betwisten echter geenszins de vaststelling dat zij *“het recht op verblijf (verkreëg) in functie van de vader, H.(...) S.(...), E.(...) H.(...)”*. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste om die reden het volgende: *“Gelet op de beëindiging van het verblijfsrecht van de vader, dient ook het verblijf van de kinderen te worden beëindigd overeenkomstig art.42ter, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980.”*

2.9. Het enkele feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt, betekent niet dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van eerste verzoeker. Ook uit het feit dat ten aanzien van de oudere zoon en dochter van eerste verzoeker reeds op 24 april 2015 een beslissing werd genomen, terwijl ten aanzien van de jongste dochter slechts op 3 juli 2015 een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf werd genomen, betekent niet dat de beslissing formeel niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Hoewel er inderdaad geen reden lijkt te bestaan waarom verzoekers' jongste dochter aan een aparte beslissing wordt onderworpen, kunnen verzoekers hieruit geen argument putten dat aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.10. Verzoekers beroepen zich in hun derde middel op de schending van artikel 41 van het Handvest en van het algemeen beginsel van het recht om gehoord te worden als onderdeel van de rechten van verdediging in het kader van het Unierecht. Verzoekers menen dat zij onvoldoende werden gehoord met het oog op de beoordeling van de elementen die zijn vermeld in artikel 42ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

2.12. In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekers zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kunnen beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

2.13. De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden vloeit voort uit de omzetting van de Burgerschapsrichtlijn. Door een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van zijn minderjarige dochter, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2.14. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

2.15. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat eerste verzoeker een schrijven ontving van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 november 2014 waarbij hij in de gelegenheid werd gesteld om de nodige bewijzen voor te leggen wet betrekking tot zijn recht op verblijf waarbij hem uitdrukkelijk werd gewezen op het feit dat hij *“(b)ij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit (...) het recht op verblijf (kan) verliezen”*. Tevens werd hem gevraagd om humanitaire elementen voor te leggen waarmee *“overeenkomstig artikel 42 bis § 1, 2^e en/of 3e lid of artikel 42 ter § 1, lid van de wet van 15.12.1980 (...) rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier”*.

2.16. Verzoekers kunnen bijgevolg in hun derde middel niet dienstig voorhouden dat zij voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing niet zouden zijn gehoord. De kritiek van verzoekers op de inhoud van het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris, met name dat het slechts een kleine passage zou bevatten in omslachtige juridische termen en dat de omschrijving ‘humanitaire elementen’ niet verder wordt geduid, ontslaat hen niet van hun verantwoordelijkheid om zich desgevallend te laten bijstaan door een raadsman indien de vraag van het bestuur niet duidelijk is. Er werd hen immers een termijn geboden van één maand na de kennisgeving om de nodige informatie aan te reiken. Aan de hand van de verwijzingen naar de wetgeving moeten verzoekers in staat worden geacht te achterhalen dat de gevraagde informatie betrekking had op hun *“gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de (...) bindingen met (hun) land van oorsprong”*. Verzoekers kunnen evenmin worden bijgetreden waar zij menen dat niet kenbaar zou worden gemaakt dat men *“effectief van plan is het verblijfsrecht in te trekken”* (sic). aangezien duidelijk werd aangegeven dat eerste verzoeker zijn recht op verblijf kan verliezen.

Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris eerste verzoeker de mogelijkheid gaf om zijn standpunt kenbaar te maken met betrekking tot de beëindiging van zijn recht op verblijf, kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden dat hij nogmaals specifiek gehoord zou moeten worden naar aanleiding van de beëindiging van het verblijf van zijn minderjarige dochter.

2.17. Verzoekers poneren in hun middelen dat zij informatie konden aanreiken over hun gezinsleven, de scholing van de kinderen en hun opleiding Nederlands en zij voegen dienaangaande een aantal documenten toe in bijlage bij hun verzoekschrift. Verzoekers beweren weliswaar dat de informatie die zij hadden kunnen aanleveren ertoe zou kunnen leiden dat er een minder nadelige beslissing zou zijn genomen, maar zij tonen niet aan dat het gezinsleven en de scholing ertoe zouden kunnen leiden dat hun dochter haar verblijfsrecht zou kunnen behouden. Verzoekers houden voor dat uitdrukkelijk met alle elementen uit artikel 42ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet zou moeten worden gehouden. De Raad herhaalt in de eerste plaats dat verzoekers naar aanleiding van de uitnodiging van 5 november 2014 geen nuttige inlichtingen hebben overgemaakt. Bovendien maken verzoekers niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of onredelijk zou hebben gehandeld door op eigen initiatief in de bestreden beslissing het volgende te overwegen: *“Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art.42ter, § 1, 3de lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Spaanse nationaliteit hebben en als EU-burger in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.”* De Raad stelt vast dat deze pertinente overwegingen door verzoekers niet concreet worden weerlegd.

2.18. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest is nagenoeg identiek aan artikel 8 van het EVRM waardoor beide bepalingen gezamenlijk kunnen worden besproken. Artikel 7 van het Handvest bepaalt immers het volgende:

“Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

De begrippen ‘privé-’ en ‘gezinsleven’ uit voormelde artikelen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in de eerste plaats aannemelijk te maken dat hij specifieke sociale bindingen heeft in België of dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

2.19. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in de eerste plaats baseren op hun gezinsleven in België. Hoewel het bestaan van dit gezinsleven op Belgisch grondgebied dient te worden aanvaard, blijven verzoekers volstrekt in gebreke om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging zou betekenen in dit gezinsleven. Er werden immers ten aanzien van alle gezinsleden gelijkaardige beslissingen genomen, zodat geen enkel lid van het kerngezin thans nog over een verblijfsrecht in België beschikt en alle gezinsleden de verplichting opgelegd krijgen om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg veroorzaakt de bestreden beslissing, waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de jongste dochter van verzoekers geen breuk in de gezinsrelaties en wordt een ‘inmenging’ in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins aannemelijk gemaakt.

2.20. Aangezien artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen en aldus soms aspecten van iemands sociale identiteit kan omvatten, moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin vreemdelingen verblijven deel uitmaken van de notie 'privé-leven' in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63). De Raad herhaalt dat verzoekers hebben nagelaten om gegevens met betrekking tot hun privé-leven mee te delen naar aanleiding van het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 november 2014. Nochtans poneren verzoekers in hun zesde middel dat aan de privé-belangen een doorslaggevend gewicht moet worden gegeven. Ze blijven echter in gebreke om concreet aannemelijk te maken dat de factoren die zij thans aanreiken en die te maken hebben met hun privé-leven op Belgisch grondgebied, met name het feit dat eerste verzoeker sedert eind 2013 in België zou wonen, hier gewerkt heeft en een cursus Nederlands voor Anderstaligen heeft gevolgd, dat de kinderen Nederlandstalig onderwijs volgen en dat er geen sprake is van een mogelijke schending van de openbare orde, van die aard zijn dat zij een ander licht werpen op de beslissing om aan eerste verzoeker een bevel tot terugbrenging af te leveren.

2.21. Verzoekers roepen in hun derde middel van beide verzoekschriften de schending in van artikel 47 van het Handvest, maar zij laten na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing, die van administratieve aard is, deze bepaling uit het Handvest zou schenden. Verzoekers voeren eveneens de schending aan van de artikelen 48 en 51 van het Handvest, maar zij verhelderen niet op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden, waardoor het middel in die mate als niet-ontvankelijk dient te worden bestempeld.

2.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 7, 41 of 47 van het Handvest. Er werd evenmin een schending aannemelijk gemaakt van de Burgerschaps- of de Terugkeerrichtlijn. Verzoekers tonen evenmin aan dat artikel 42bis of 42ter van de vreemdelingenwet werd geschonden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat de rechten van verdediging of het beginsel '*audi et alteram parti*' zouden zijn miskend.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN